

hyst en varmare känsla, har Bror sjelf *svart på hvitt* vederlagt i bref, hvilka jag genom henne vet, att Bror kort efter händelsen skrifvit till hennes Far, och hvilka jag misstänker ej hade de ädlaste motif. Skrymtade Bror Snellman i dessa bref en känsla, som ej fanns, eller sökte Bror med afsigt inför *mig* kasta en skugga på hennes Karakter, Brors beteende blir i det ena fallet ej mera hedrande, än i det andra.

Emellertid förflyta *fyra* år, under hvilken tid Bror Snellman blifvit familjefar, hon åter ingått en annan förbindelse, och – då Bror råkar henne första gången efter *fyra* år – blyges Bror ej för, att inför henne prisa sin egen husliga sällhet och trefnad, och i sammanhang dermed baktala den, åt hvilken hon gifvit sitt hjerta. Den påräknade slutsatsen ur detta, öfverlemnade Bror ädelmodigt åt henne sjelf. Hon skulle se, hvilket dåligt byte hon gjort och i ångern finna sitt välförtjenta straff. I sanning bra blygsamt af Bror! – Snaran var för groft anlagd, och jag kan försäkra, att den ej förfelade sin naturliga verkan, den nemligen, att väcka indignation hos alla dem, som kände det sanna förhållandet, och ge *henne* förnyad anledning, att vara nöjd med sitt tagna steg.

Är allt detta lönen för den fina delicatessa, hvarmed *hon* behandlat saken, och är detta ett beteende värdigt en hederlig karl? Och kanske finnas flera än denna ena sak, deri hon och *hennes familj* emot Bror visat en finkänslighet, hvilken Bror så föga förtjenar. Erfar jag, att Bror fortfar, att sålunda bakom ryggen kasta skugga på henne eller på mig, så är mitt naturliga vapen deremot, att göra bekant den källa, hvarur all denna drägg flyter, och jag skall minsann ej draga i betänkande, att bryta emot all finskänslighet, då jag ser, huru skoningslöst Bror sjelf trampar den under fötterna.

Till slut måste jag ännu en gång uttrycka min förvåning öfver, att Bror Snellman för tillfredställelandet af en föga hedrande hämnd, kunnat sjunka ner till så låga och så smutsiga vapen, äfvensom min beundran för Brors korta minne, att Bror, sedan Bror baktalat mig hos dem jag har kärast, ännu *täckas* visa mig en vänskaplig yta i Paris och London.

I det jag ber Bror vara öfvertygad om, att jag nedskrifvit detta vid temmeligen kall blod och medveten af dess följder, och i det jag uttrycker min ledsnad öfver, att nödgas på detta sätt komma Bror att märka, det jag vuxit *ur* barnskorna och *från* Bror färla, förblir jag

Bror Snellmans
ödmjuka tjänare
Herman Kellgren

101 INTYG FÖR W. KAINULAINEN

Kuopio landsförsamlings arkiv

Att jag bifaller till tjenarinnan Vilhelmina Kainulatars utträde ur min tjänst, för att ingå äktenskap; intygas. Kuopio den 9 November 1847.

Joh. Vilh. Snellman